

A piac illata

Azért is szeretek a piacokon járni, mert azok körülbelül minden hónapban változtatják a maguk jellemző szagait. A nagy természet ilyenformán beköszönt a kőházak közé, és birtokába veszi a tereket. A kertek lelke eljön vizitbe a városokban senyvedő fákhöz. Az emberek pedig újra elgyerekesednek, amikor a barackok, dinnyék, szőlők rájuk nevetnek; nincsen olyan mérges ember, aki komolyan haragudni tudna egy fürt szőlőre. Amíg télidőben a kolbászok, hurkák és sódarok olyan nagy tömegben lepik el a piacokat, hogy az ő szaguk mellett a halaknak, káposztáknak, téli almáknak alig van valami beleszólásuk a dolgokba, most nyáridőben a gyümölcs-árus kofák nyomák el a húsvágókat és a halászokat. Nem lehet kitérni az ő dinnyetornyaik, őszibarack-kupoláik, szilvás kosaraik elől, még ha akarna is az ember. Ezek a gyümölcsök megtöltik illatukkal az egész várost, elringatnak a hétköznapi élet rossz szagaitól, bűzeitől. Valami új világba csalogatnak, ahol az életnek más ízei vannak. De nem sokáig grasszál már a dinnye, előrenyomakodik hóhéra, Lőrinc, aztán a piacnak ismét újabb illatai lesznek. Megjön csengővel, vidámsággal a szőlő, hogy a gyermekek

{ 9 }

kerekre nyitják a szemüket, a nők felsikkantanak a boldogságtól, a beteg emberek felragyognak, hisz itt van ideje az ő mindenkori szőlőkúrájuknak. Most aztán teljes illatárban áll a piac, nem tudja azt a dunai szél sem elhajtani. Ez a legszebb, legdicsőbb korszaka a piacnak, mint egy szépasszonynak a hervadás előtt lévő éve.

(1924)